పడవ ప్రయాణం

[కథానిక]

✽

= 'పాప' =

పొద్దు కుంకిన తరవాత లోకమంతా దిగులుగా ఉంది. పడవ మెల్లగా నీటిమీద జారుతోంది. నీరు పడవపక్కని కలకలమంటూ రాసుకుంటోంది. చూపుమేరలో జీవసంచలనం లేని ప్రపంచకం నిశ్శబ్దంగా జుమ్మంటోంది. ఆధ్వని చెవులకు వినపడక దేహాన్నంతనీ తాకుతుంది. మనస్సు లోలోపల అది నిండుగా కంపిస్తున్నట్టు ఉంటుంది. అప్పుడు ఏదో బ్రతుకుచివరకి ఆఖరయిపోతున్న నిస్పృహా, ప్రశాంతమయిన నిరాశ మనస్సులో నిండుకుంటాయి. దూరంగా చెట్లు అస్పష్టంగా, మాయగా పడవతోకూడా నిశ్చలంగా ముందుకి సాగుతాయి. దగ్గరగా ఉన్న చెట్లు తలలు విరబోసుకున్న పెద్ద దెయ్యాల్లాగ జీబురుమంటో వెనక్కి నడుస్తాయి. పడవ కదలదు. కాలవగట్టు కదులుతుంది. నాచూపులు చొచ్చుకుని చొచ్చుకుని నీటిలోకి చూస్తాయి. అందులో ప్రతిబింబించిన చీకటిని చీల్చుకుని చూస్తాయి. నక్షత్రాలు మెల్లగా కెరటాలమీద వివశంగా ఉయ్యాలలూగుతాయి. కన్ను తెరిచి నిద్రపోతాయి.

గాలి లేదు. పడవలాగేతాడు, మునిగర్ర చప్పుడయినప్పుడల్లా బిగువుగా, వొదులుగా అవుతోంది. పడవ వెనకభాగంలో పొయ్యిలో నిప్పు మండుతోంది. అప్పుడప్పుడు రప్పుమంటోంది. అప్పుడప్పుడు తగ్గిపోతోంది. లోపలికి ఊరిన నీరు చేదతో తోడి ఒక కుర్రవాడు కాలవలోకి పారబోస్తున్నాడు. పడవలోపల ఏవేవో బస్తాలున్నాయి. ధాన్యం, బెల్లం, ఉప్పు, చింతపండు వగైరా. పడవ టాపుమీద నేను వెల్లగిల పడుకున్నాను. పడవలోపలనించి చుట్టపొగలు, ఏదో సంభాషణ కలిసి మెల్లగా తాపీగా అన్ని దిక్కులికీ వ్యాపిస్తున్నాయి. గుమాస్తా కూచున్న గదిలో గుడ్డిదీపం కొద్దిగా కునుకుతోంది. పడవ సాగుతోంది.

"ఏయి పడవా? ఈ గట్టుకి రానీ! ఈ గట్టుకి!" అని ఎవరో పిలిచారు.

పడవ గట్టుకి జేరడంతోనే ఇద్దరు ఎక్కారు. పడవ ఆపక్కకి కొంచెం వొరిగింది.

"టాపుమీదకూకుంటాం లే!" అంది ఆడగొంతుక.

"ఇన్నాళ్ళూ ఏడ పోయావే? కన

మట్టం లేదు" అన్నాడు చుక్కాని కాస్తున్న మనిషి.

"ఇజానగరం, ఇశాకపట్టం, మావోడూ నేనూ కలిసి తిరిగొచ్చాం. అప్పన్న కొండ కెల్లాం."

"ఏడ బోతన్నా?"

"మండపాక పోతన్నాం మరిదీ! కులాస గున్నావా? గుమాస్తాగారు పాతోరేనా?"

"ఆ!"

మగవాడు టాపుమీద అడ్డదిడ్డంగా పడుకుని ఉన్నాడు. అతని నోట్లో చుట్ట పక్కకి పడిపోతే ఆడమనిషి తీసి ఆర్పేసింది.

"ఒరేయి! నెగిసి కూకోరా!"

"నోరు ముయ్యి......నెంజా! నేను తాగా ననుకుంటన్నావా? మక్కు లిరగదంతాను" ఒక పక్కనించి ఇంకోపక్కకి తిరిగి పడుకున్నాడు. ఆడది అతని వొంటిమీద గుడ్డ కప్పింది. తనో చుట్ట దీసి అంటించింది. అగ్గిపుల్ల రప్పుమన్నప్పుడు ఆమె ముఖం చూశాను. నల్లగా ఉన్న ముఖం ఎర్రగా వెలిగింది.

ఆమెగొంతుకలో మగజీర ఉంది. ఆమె మాట్లాడుతున్నప్పుడు చనువుగా ఒప్పిస్తున్నట్టుగా ఉంటుంది. ముఖం అందమయినది కాదు. జుట్టు చెదిరిపోయినా ముఖంలో ఏదో పెద్దమనిషితరహా ఉంది. నల్లటి రవిక ఉన్నట్టు తెలియడం లేదు. చీకట్లోకూడా ఆమెకళ్లు మేలుకున్నట్టు మెరుస్తున్నాయి. అగ్గిపుల్లవెలుగులో పక్కని పడుకున్న నన్ను చూసింది.

"ఈపక్క నెవరో పడుకున్నార్రా!" అని మగవాణ్ణి తట్టి లేపింది.

"తొంగోయే నెంజా. గోడవెడితే డొక్క లూడదంతాను" మగవాడు అతి ప్రయత్నంమీద కొంచెం దూరంగా జరిగాడు.

ఇంతలో దీపం పైకెత్తి గుమాస్తా పడవపక్కని నిలబడి చూశాడు. "ఏమే రంగీ, ఈడెవడు?" అని అడిగాడు.

"మావోడండి, బాబ్బాబు, రిమార్కు రాయించండి" అంది రంగి.

"పద్దాలే! దింపెయ్యి! దొంగతొత్తు కొడుకుని. నీకు బుద్ధిలేదూ! మళ్లీ ఆణ్ణి పడవెక్కించా? తాగుబోతోణ్ణి."

"నే తాగందే. ఎవరంట నే తాగానంటా?" అన్నాడు పద్దాలు.

"ఒరే దింపెయ్యండ్రా! ఎందుకెక్కనిచ్చా రీణ్ణి! చిత్తుగా తాగున్నాడు"

"చిత్తుగా నేదు. కొంచెందావత."

"ఊరుకోరా! గుమాస్తాగార్రా! బాబ్బాబు, మండపాక్కాడ దిగిపోతాం."

"గుమాస్తాగారూ! దండాలండి! తమ దయండి. నేను తాగనేదు బాబూ!"

"ఏమన్నా అల్లరిచేస్తే కాలవలోకి తోయించేస్తాను. జాగ్రత్త!" గుమాస్తా గది

లోకి వెళ్ళిపోయాడు. పద్దాలు లేచి కూర్చు న్నాడు. నిజానికి అట్టే తాగినట్టు లేదు.

"కాలవలోకి తోయించేత్తాడంట! నా కొడుకు" అన్నాడు మెల్లగా.

"ఊరుకోరా! ఇనమడద్ది"

"రేప్పొద్దున్న పడవ సూసుకోమను. యాసా లేత్తాడు. నాకొడుకు"

"ఉస్సు! ఆపక్క నెవరో పడుకున్నారు."

"ఎవరు?... నిద్దరోతన్నారు." పద్దాలు చుట్ట అంటించాడు.

పద్దాలుకి బొద్దుమీసాలు. కోలముఖం. చాతీ ఎప్పుడూ విరుచుకుని ఉంటుంది. వెన్నెముక ఉండీలుబద్దలాగ వంగి నిలబడు తుంది. మొత్తంమీద మనిషి కొంచెం సన్నంగా, నిర్లక్ష్యంగా ఉంటాడు.

పడవ మళ్ళీ నిశ్శబ్దంగా సాగుతోంది. పడవ వెనకభాగంలో నిప్పు రగలడం లేదు. సరంగులు తిండితిన్న గిన్నెలు తాపీగా మాట్లాడుకుంటో కడుక్కుంటున్నారు.

గాలి చలిగా లేదు. అయినా నేను కండువా కప్పుకున్నాను. అనంతమయిన ఆ చీకటికి అసహాయంగా శరీరాన్ని అప్పగించ డానికి నాకు భయం వేసింది. గాలిమాత్రం చురుకుగా ఉంది- మెత్తని స్త్రీస్పర్శలాగ. పడవ నీటిమీద ఎంత మృదువుగా రాసుకు పోతోంది! చెప్పలేనంత మృదుత్వం, విశాల మయిన స్త్రీత్వం ఆ రాత్రిలో నిండుగా ఆవ రించుకునిఉంది. ఆకౌగిలిలో నాకు చిరకాలం నాటి విషాదగాథలు మెల్లగా ఆప్యాయంగా జ్ఞాపకమొస్తున్నాయి — అనాదినించీ మగ వాణ్ణి లాలించి పోషించిన స్త్రీత్వపు గాథలు.

నాకు కొంచెం దూరంలో రెండుచుట్ట లూ ఎర్రగా కాలుతున్నాయి. జీవితం బరువు గా అక్కడ కూర్చుని ఆలోచించుకుంటూ చుట్టకాలుస్తున్నట్టు నాకు అనిపించింది.

"వొచ్చీ దేవూరు?" అన్నాడు పద్దాలు.

"కాల్దారి" అంది రంగి.

"ఇంకా శానాదూర ముంది."

"ఇయ్యాల జాగత్తుంద్రా. వొద్దు. వొద్దు· ఈలు సూసుకుని తరవాత? ఏరా నామా టినవూ?" రంగి జాలిగా బతిమాలుతూ అడిగింది.

"బెదురు. నెంజకి". అన్నాడు పద్దాలు. అంటూ ఆమెపక్కలో వేలెట్టి పొడిచాడు.

"అమ్మో!" అంది రంగి. అని తన్మ యంగా ఆకాశంలోకి ముఖమెత్తి చీకట్లోకి చూసింది. ఆ స్పర్శ శాశ్వతంగా ఉండిపోవా లని కోరుతున్నట్టుగా ఆమె ముఖమెత్తింది.

నాకు క్రమంగా నిద్రపట్టింది. పడవంతా కూడా నిద్రపోతో, నీటివాలుకి మెల్లగా జారిపోతోంది. నాకు కొంచెందూరంలో ఆ ఇద్దరు వ్యక్తులూ కొంతసేపు గుసగుసలాడు కున్నారు. నాకు నిద్ర పట్టినా, పూర్తిగా పట్టలేదు. పడవ నడుస్తున్నట్టు, నీరు జారు తున్నట్టు, గట్లు వెనక్కి పోతున్నట్టు తెలు సును. పడవ నెవరూ లాగడం లేదు. పడవ లోపల అంతా కునుకుతున్నారు. రంగి నా పక్కనించి నడిచి-చుక్కానిదగ్గరకు వెళ్ళి కూచుంది.

"మరిదీ! ఎల్లాగున్నా?" అంది.

"నువ్వెల్లాగున్నా?" అన్నాడు చుక్కాని కాసేవాడు.

"ఎన్నెన్ని సిత్తరాలు సూపించా డను కున్నా మావోడు! చినీమా కెల్లాం! ఓడల్ని సూశాం! ఓడంటే ఓడకాదు మరిదీ! మా వూరంతుంది. మరి సుక్కా నెక్కడుందో గాని!" రంగి అల్లా ఏదో చాలాసేపు కబుర్లు చెపుతో కూర్చుంది. ఆకబుర్లు నన్ను జోకొ డుతున్నట్టున్నాయి.

"పిల్లా! నాకు నిద్దరొత్తం దే!" అన్నా డు చుక్కాని కాసే మరిది.

"సుక్కాని నే సూత్తాలే. ను వ్వల్లా తొంగో మరిదీ!" అంది రంగి.

పడవ మళ్లీ మెల్లగా జారిపోతోంది-నిశ్శ బ్దంగా. రంగి ఆనిశ్శబ్దాన్ని కదపకుండా తన గొంతుకెత్తి చల్లగా పాట పాడింది.

"యాడున్నాడో! - నావోడు -
యాడున్నాడో!
కూడు గిన్నెలో యెట్టి -
కూకుని సూత్తుంటె
నీడల్లె మాపెల్లి నిదరే కంటికిరాదు -
యాడున్నాడో॥
తేలల్లే కొండెత్తి - తెగకుట్టే సలిగాలికి
నాలోపలంతా బిగిసినాదో మరిదీ!
యెచ్చని నీవొళ్లు నన్నొత్తితేగాని
నచ్చిపోతానేమొ!......యాడున్నాడో॥

రంగిగొంతుకలోని మగజీరలో సంగీత ముంది. ఆపాటలో పడుకుని ఉన్న అన్ని ప్రాణులూ ఒక్కసారి కునికాయి. గడిచిన యుగాల ప్రేమగాథలు వింతగా, మెల్లగా, విషాదంగా ఆ పాటలో కంపించాయి. ఆ పాట నీటివెల్లువై పొంగితే అందులో లోకం చిన్న పడవలాగ తేలిపోయింది. మానవజీవి తం ఈప్రణయంతోటి, ఈవిషాదంతోటి మాయగా, వింతగా, బరువుగా అనిపించింది.

నాకు కొంచెం దూరంలో పద్దాలు నెత్తిని ముసుగు మూసుకొని కూర్చున్నాడు. కాని అతనికీ రంగికీ మధ్య కొన్ని యుగాల అంతర మేదో ఉన్నట్టు తోచింది. అతను టాపుదిగి పడవలోకి పోయాడు. నేను ఒంట రిగా వెల్లగిల పడుకొని చూస్తున్నాను. రంగి అల్లాగే పాడుతోంది.

"గుడిమెనక నందులో గుంటున్నాదాని
నడిసెయ్యాక నువ్వు దగ్గరజేరితే
గుడిమెనక గుంటెవరు? బావా?
నడివయసులో నేను కానా!"

నాకు నిద్రపడుతోంది. రంగిపాట అల్లా లోకాలు తిరిగివచ్చి మళ్లీ మెల్లగా నాగుండె ల్లో తగులుతోంది. నాకు నిద్ర పట్టింది. నిద్రలో ప్రాకృతికమయిన ప్రణయం నా ముందు గంతులువేసింది. పల్లెటూళ్లలో కాపు పడుచులు తమ ప్రియులతో దాగుడుమూత లాడుకుంటూ పాటలో కలిసిపోయారు. నేనెర గని ఒకానొక స్వాప్నికలోకం నాముందు నిద్రలో తెరుచుకుంది. అందులో రంగి, పద్దాలు అనేకరూపాలతో తిరుగుతున్నారు. పాట క్రమంగా నాజ్ఞప్తిలోనించి పోయింది. నిద్ర నామనస్సుతలుపులు మూసింది.

* * *

పడవలో కొంచెం గొడవయింది. నేను కళ్లు నులుపుకుంటో లేచాను. పడవ గట్టుకి చేర్చిఉంది. రెండు లాంతర్లు పట్టుకుని సరంగులు కంగారుగా పడవ ఎక్కి దిగుతున్నారు. గట్టుమీద రంగిని ఇద్దరు గట్టిగా పట్టుకున్నారు. అందులో ఒకడు గుమాస్తా. అతని చేతులో మడిచిన తాడుంది. రంగికి అప్పుడే దెబ్బలు తగిలుంటాయి. నేను చటుక్కుని పడవ దిగి గట్టుమీదికి గెంతాను. ఏం జరిగిందని అడిగాను.

"ఆ దొంగనాకొడుకు పారిపోయాడు. సరుకు ఎత్తుకుపోయాడు. ఈ లంజ ఎక్కడో గట్టుకి తార్చింది పడవని. సుక్కాని పట్టుకుంది లంజ!" గుమాస్తా కోపంగా, చిరాకుగా, నిస్పృహతో అన్నాడు.

"ఏం పోయాయి?" అని అడిగాను.

"రెండు బెల్లంబుట్టలు, మూడు చింతపండుబుట్టలు. నేనందుకే ఎక్కని వొద్దన్నాను. యజమాని నాక్కడతాడు నష్టమంతాను. ఎక్కడ దింపుకుపోయాడే?"

"కాల్దారికాడండి! బాబయ్యా!"

"ఛీ! లంజా! కాల్దారికాడ మేం మేలుకునుంటేనే?"

"అయితే నిడదోలుకాడేనండి!"

"ఇదిప్పుడు చెప్పదు. రేపు అత్తిల్లో పోలీసోళ్ల కప్పగిద్దాం! ఎక్కు, పడవెక్కు."

"నన్నిక్కడొగ్గెయ్యండి బాబ్బాబు!"

"ఆట్టే మేసాలెయ్యకు. ఎక్కెక్కు!" గుమాస్తా ఆమెను పడవ్వేపు తోశాడు. ఇద్దరు సరంగులు ఆమెను పడవెక్కించారు.

"నిద్దర మొకాలు! జేరారు! సూసుకోవొద్దూ! దాని చేతులో సుక్కాని ఎవరెట్టమన్నారు! బుద్ది లేదూ!" గుమాస్తా అందరిమీదా విసుక్కుని గదిలోకి పోయాడు. రంగిని టాపుమీదికి ఎక్కించారు. ఒక సరంగు ఆమె పారిపోకుండా కాపలా వున్నాడు. నేను కూడా టాపుమీదికి ఎక్కాను. పడవ మళ్లీ కదిలింది. నేను చుట్ట ముట్టించాను.

"అయ్యగో రోసుట్ట ఇప్పించరూ!" రంగి చనువుగా అడిగింది. నే నోచుట్ట, అగ్గిపెట్టీ ఇచ్చాను. ఆమె చుట్ట ముట్టించింది. "మరిదీ! నన్ను పోలీసోళ్ళ కప్పగించి ఏం లాబం?"

"గుమాస్తా వొదలడు!" అన్నాడు సరంగు.

"పద్దాలు నీ మొగుడా?" అని అడిగాను.

"మావోడు" అంది రంగి.

"దీన్ని నెగదీసుకుపోయాడండి! పెళ్ళాడలేదు. ఆడికి ఇంకొకత్తుంది. ఇప్పుడది ఎక్కడుందే?" అన్నాడు సరంగు.

"కొవ్వూరులో ఉంది. రంగూ, పొంగూ బాగుందిప్పుడు. నేను తిన్నన్ని తన్నులు తింటే అదీ నాలాగే అవుద్ది. గుడిశేటి నెంజ."

"మరి నీ కింకా వాడితో ఎందుకు?" అన్నాను నేను.

"ఆడు నావోడండి!" అంది. అంతా అందులో ఉన్నట్టుగా.

"మరి ఇంకొకత్తితో పోతున్నాడన్నావుగా?"

"నాదగ్గరికి రాకుండా ఎక్కడ పోతాడు? మొగోడి కెంతమందయితేమాత్ర మేం? ఆడండి, అయ్యగోరూ! మారాజండి. అల్లాంటి మనిసి లేడండి మల్లీని."

"బాబో! ఆడి సంగతి మీరింకా ఎర గరు. ఇ దెంత రంగుగా ఉండే దనుకు న్నారు? ఓ తూరండి, దీన్ని గుడిసిలో పెట్టి గుడిసి అంటించేశాడు. మగ్గిపోయిం దను కోండి! ఇంకా దీనికి భూమ్మీది నూక లున్నాయిగాని" అన్నాడు సరంగు.

"అయ్యగోరు! అప్పుడు ఆడు కనమ డితే పీకి నులి మేద్దా మనుండేది. కాలిన గడోటి ఈపుమీద పడిందండి." ఆమె వెనక్కి తిరిగి రవిక కొంచెం పైకెత్తింది. తెల్లటి మచ్చఆ చీకట్లోకూడా స్పష్టంగా కన బడింది.

"మరి నిన్నిల్లా చేస్తుంటే ఇంకా వాణ్ణి పట్టుకు దేవులాడుతావేం?" అని అడి గాను.

"ఏంచెయ్యను ? ఆడు కంటబడితే అన్నీ మరిచిపోయి కరిగిపోతాను. ఎంత జాలిగా మాట్టాడతాడని ! ఈసందాల కొ వ్వూరులో బయలుదేరాం. దార్లో నన్ను ఎంతో జాలిగా బతిమలాడాడు. ఈ పడవలో ఎక్కి చేతికి చిక్కిన సరుకు దించిపారెయ్యా లని. నేనుంటేగాని సాగదు. అడ్డదోవని నడిచి మడుగు జేరుకున్నాం..."

"ఎక్కడ దింపేశాడు సరుకు?"

"ఎక్కడో నాకూ గుర్తునేదండి."

"దొంగనెంజ!" అన్నాడు నవ్వుతూ సరంగు.

రంగిమొగం చూడాలని నాకు ఎంతో కుతూహలం వేసింది. కాని ఆ కటికిచీకట్లో ఆమె మాయమనిషిలాగ అవ్యక్తంగానే ఉండిపోయింది.

పడవ మెల్లగా పాకుతోంది. నడిరాత్రి గడిచినకొద్దీ గాలి చిరుచలిగా తగులు తోంది. చెట్ల ఆకులు కొద్దిగా కదులు తున్నాయి. మళ్లీ పడవని సరంగులు లాగు తున్నారు. నా కింక నిద్రపట్టలేదు. కొంత సేపటికి కాపలా ఉన్న మనిషి కునికి ఒరిగి చివరకి నిద్రపోయాడు. రంగిమాత్రం ఇంక పారిపోయే ప్రయత్నం మానుకుంది. తాపీ గా చుట్ట కాలుస్తూ కూర్చుంది.

"నీ కసలు పెళ్లి అవలేదా?" అని అడిగాను నేను.

"లేదు. సిన్నతనంలోనే పద్దాలు నన్ను లెగేసుకొచ్చాడు."

"మీ దేవూరు ?"

"ఈంద్రపాలెం....అప్పుడు తాగుతా డని నాకు తెలదు.........ఇప్పుడు నేనూ తాగుతా ననుకోండి. తాగితే తప్పు లేదు. తాగి సావగొడతాడు."

"మరి వాడిలి వెళ్ళిపోకపోయావా?"

"తన్నులు తిన్నప్పు ఒల్లాగనిపిత్తది. అయినా అంతటి మనిసి లేడండి. మీ కెర గరు. ఉత్తప్పుడండి, వెన్నలా కరిగిపోతాడు. వొందమందితో పోయినాసరే ఆడు నాకాడి కొచ్చితీరతాడు. నేను లేకపోతే గుండగిలి సచ్చిపోడూ?"

నాకు వింతగా అనిపించింది ఆ అమ్మి తత్వం. వాళ్లిద్దరికీ మధ్య ఉన్న అనుబంధం

ఎల్లాంటిదో నాకు అర్థంకా లేదు. రంగి మళ్లీ చెప్పడం మొదలుపెట్టింది.

“మాకిద్దరికీ ఏపనీ సరిపడింది కాదు. సిగురుకి ఇల్లా దొంగతనాల్లోకి దిగాం. మా యమ్ముండేది, మొన్నే సచ్చిపోయింది. నన్ను తిడుతుండేది. ఓనాడండి, నాగుడిసికి ఆనెంజని తీసుకొచ్చాడు.”

“ఎవరిని?”

“ఇప్పుడున్న గుంటని. నామొదురు గుండా, నా ఇంటో దాంతో తొంగున్నాడు. నాకళ్లెదర! చిత్తుగా తాగొచ్చాడు. అదీ తాగింది. నాసయితి! దానిమీద పడి పీకాను. ఆడు నన్ను సావదన్నాడు. అద్దరేత్తిరికాడ దాన్నెక్కడకో తీసుకుపోయాడు. మళ్లీ వొచ్చాడు. నేను తిట్టాను. ఇంటోకి రావొద్దన్నాను. గుమ్మంకాడ కూకుని పిల్లోడికన్నా జాలిగా ఏడిచాడు. నాగుండి కరిగిపోయింది. నేను దగ్గరగా జేరితే నన్ను వొళ్లోకి తీసుకుని నా నానుపేట ఇమ్మన్నాడు. ఎందుకన్నాను. ఆగుంట తెమ్మం దన్నాడు. నాకు ఒళ్లు తెలదు: నానాతిట్లు తిట్టాను. ఏడిచాడు. ఆగుంట లేకపోతే బతకలేనన్నాడు. నా కోపం ఎక్కువయిపోయింది. గుమ్మంలోంచి గెంటి తలుపేసుకున్నాను. తలుపు గుంజిగుంజి సివరికి ఎల్లిపోయాడు. నాకు శానాసేపు నిద్దర రాలేదు. కొంచెం కునుకు పట్టేకలికి ఇల్లంటుకుంది. తలుపు పైన గొళ్ల మేసి నడికొప్పంటించాడు. ఎవరూ రాలేదు. నడిరాత్తిరి. నా వొళ్లంతా మగ్గిపోయింది. తలుపు గుంజీగుంజీ ఇంక తెలివి తప్పింది. ఇంతలో ఎవరో అవతల్నించి తలుపు తెరిచారు. మన్నాడు ఆణ్ణి పోలీసోళ్లట్టుకున్నారు. ఎవరిమీద అనుమానముందో నన్ను చెప్పమన్నారు. ఆడుమాత్రం కాదని కచ్చితంగా చెప్పేశాను. సందేల నాకాడ కొచ్చి, ఎంతో జాలిగా ఏడిచాడు. తాగినప్పుడల్లా ఏడుస్తాడు. ఉత్తప్పుడసలు ఏడుపే రాదు. నవ్వుతుంటాడు. సుక్కడితే సాలు, ఏడుపే. పిల్లోడికన్నా ఎక్కువగా ఏడుస్తాడు. నా నానుపేట లిచ్చేశాను.”

“నువ్వింకా వాడితో ఎందుకు దిగుతావు ఈ దొంగతనాల్లోకి?”

“ఏం జెయ్యమంటారు ? ఆడొచ్చి గోలెడితే?”

“మరి నిన్ను విజయనగరం అక్కడికీ తీసుకునివెళ్లా డన్నావు?”

“వొట్టిది. ఊరికే అల్లా సెప్పాను. నేనంటే కొంచెం సరంగులికి నమ్మకం. ఇది గాక రెండుతూర్లు ఈ పడవలో దొంగతనం జరిగింది.”

“నిన్ను పట్టుకుంటే పోలీసులు ఏం జేస్తావు?”

“ఏమీ చెయ్యను. నన్ను పట్టుకు నేం జేత్తారు? నాకాడ దొంగసొమ్ము లేదు. ఏమో ఎవరెత్తుకుపొయ్యారో. ఓరోజు కొడతారు. మన్నా డొగ్గేత్తారు.”

“పద్దాలుని పట్టుకుంటే? ఆ దొంగ సొమ్ముతో దొరికిపోతే?”

“ఆడు దొరకడు. ఈపాటికంతా అయిపోద్ది. ఆడు దొరక్కుండానే నేను పడవలో ఉండిపోతా.”

ఆమె నిట్టూర్పు విడిచి మళ్లీ మెల్లగా తనలో తను అనుకున్నట్టు చెప్పింది.

"ఈ సొమ్మంతా మళ్లీ ఆ గుంటకే దక్కుడు. దానిమీద మోజు తగ్గేదాకా దా న్నొదలడు. నేను ఈకట్టా లన్నీని. దొంగనెంజ! నా ఉసు రోసుకుంటంది."

ఆమాటల్లో నిజంగా ఉద్రేక మేమీ లేదు. ఆమె అతన్ని ఉన్నవాణ్ణి ఉన్నట్టుగా అంగీకరించింది. పద్దాలుకోసం ఆమె ఎల్లాంటి పనన్నా చెయ్యడానికి సిద్ధంగా ఉంది. అది ఒక ఆదర్శమూ కాదు. భక్తీ కాదు. ప్రేమా కాదు. ఎన్నో చిత్రమయిన సంకీర్ణభావాలతో, ఈసులతో, అనురాగాలతో ఎన్నిటితోనో కలిసిన స్త్రీ హృదయం! అయినా ఆహృదయం అన్నిటికీ ఫలితంగా ఒకేచోట లగ్నమయిఉంది. తన మగవాడికోసం ఆమె నిరంతరం తపిస్తుంది. కాని అతడు నిర్దుష్టంగా, నీతిగా నడుచుకోవాలని ఆమెకు పట్టింపు లేదు. అతని సుగుణాలతో, అవగుణాలతో అతన్ని ఆమె అంగీకరించింది. నా కామె బ్రతుకు బరు వనిపించింది. నిజానికి నా బ్రతుకే బరువేమో అంతకంటే.

గాలి అంతకంతకి బాగా వీస్తోంది. పడవ కొంచెం వేగంగా పోతోంది. అలసట తీర్చుకున్న లోకం నిద్ర మేలుకోబోతోంది. అక్కడక్కడ పాలికాపులు పొలంగట్లని నడుస్తూ కనబడుతున్నారు. వేగుచుక్క ఇంకా పొడవలేదు. రంగి మోకాళ్లు ముడుచుకుని ఎటో అవ్యక్తంగా చూస్తోంది.

"ఆడు నావోడు! ఎన్ని తిరుగుళ్లు తిరిగినా నావోడు నాదగ్గరకే వొస్తాడు." అని తనలో తను అనుకుంది. అందులో ఒక ఆశ, ఒక ధైర్యం, ఒక విశ్వాసం తొణికిసలాడాయి. ఆమాట ఆమెజీవిత సర్వస్వానికీ కేంద్రంలాగ అవుపించింది. నేను భయంతో, భక్తితో, జాలితో ఆమాట విని ఊరుకున్నాను. అల్లాగ తెల్లవారేదాకా మేమిద్దరం కూర్చున్నాం.

నేను పడవ దిగిపోయేముందు జేబులోంచి ఒక రూపాయి తీసి చటుకుని ఆమె చేతులో పెట్టి తొందరగా ఊళ్లోకి పోయాను. ఆమె జవాబు చెప్పేదాకా నేను నిలబడలేదు. ఆమెసంగతి తరవాత ఏంజరిగిందో నాకు తెలియదు.
